

Arrest

nr. 251 637 van 25 maart 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229 bus 1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 december 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 december 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 4 juni 2020 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als vader van een minderjarig Belgisch kind.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 1 december 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5^{delid} van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.06.2020 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgisch minderjarig kind, de genaamde K.M.M. (RR. [...]) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'de familieleden bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.'

Betrokkene heeft bij zijn aanvraag een nationaal paspoort voorgelegd, dat slechts gedeeltelijk werd vertaald. Onafgezien van het feit dat een nationaal paspoort niet geldig is om internationaal een identiteit te kunnen vaststellen, kan bij gebrek aan volledige vertaling ook niet worden nagegaan wanneer het werd afgeleverd en of het nog geldig is. Bijgevolg voldoet hij dan ook niet aan de voorwaarden van artikel 40ter. Overeenkomstig de bepalingen van art. 52, §2, 1° dient het wel degelijk om een geldig internationaal paspoort te gaan. Haar verblijf dient te worden geweigerd en het AI dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan artikel 40ter, §2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Het redelijkheidsbeginsel houdt verder in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is in casu evenmin het geval.

Het gelijkheidsbeginsel is tenslotte het algemeen rechtsbeginsel dat inhoudt dat alle personen die zich in dezelfde vergelijkbare feitelijke omstandigheden verkeren (i.c. gezinshereniging als vader van minderjarig Belgisch kind waarbij een nationaal paspoort wordt voorgelegd als bewijs van identiteit), op dezelfde wijze behandeld moeten worden. (VAN MENSEL, A., Het beginsel van behoorlijk bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1990, p. 89). * * *

De bestreden beslissing weigert het verblijf aan verzoeker om één enkele reden: “Betrokkene heeft bij zijn aanvraag een nationaal paspoort voorgelegd, dat slechts gedeeltelijk werd vertaald. Onafgezien van het feit dat een nationaal paspoort niet geldig is om een identiteit te kunnen vaststellen, kan bij gebrek aan volledige vertaling ook niet worden nagegaan wanneer het werd afgeleverd en of het nog geldig is. Bijgevolg voldoet hij dan ook niet aan de voorwaarden van artikel 40ter. Overeenkomstig de bepalingen van art. 52, §2, 1° dient het wel degelijk om een geldig internationaal paspoort te gaan.” (stuk 1).

Deze argumentatie is evenwel niet correct.

2.1. Algemeen Artikel 40ter §2, eerste lid, 2° Vw. stelt als volgt: “[...]

Artikel 52, §2, 1° Van het Vreemdelingenbesluit stelt vervolgens: “[...]

Artikel 41, §2 VW stelt op zijn beurt: “[...]

Artikel 41 VW wordt tot slot uitgevoerd in artikel 47 Verblijfsbesluit, stellende dat: “[...]

Aldus samengevat dient in het kader van het verzoek om gezinshereniging de identiteit van de verzoekende partij in principe bewezen te worden met een paspoort OF identiteitskaart (artikel 42 Vw.).

Volgens artikel 52 Verblijfsbesluit, dat uitvoering geeft aan artikel 40ter Verblijfswet, dient de verzoekende partij diens identiteit te bewijzen overeenkomstig artikel 41 Verblijfswet. Volgens dat artikel, dat uitgevoerd wordt in artikel 47 Verblijfsbesluit, kan het bewijs van de identiteit ook op andere manieren aangetoond worden, bijvoorbeeld met:

- ☐ *een vervallen paspoort*
- ☐ *een vervallen identiteitskaart*
- ☐ *een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, afgegeven door een andere lidstaat van de EER*
- ☐ *een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, afgegeven door een andere lidstaat van de EER*
- ☐ *een ander bewijs van je identiteit*

De verblijfsprocedure voor ouders van een minderjarig Belgisch kind betreft een omzetting van het Zambrano-arrest en is gebaseerd op art. 20 VWEU (HvJ 8 maart 2011, Zambrano, C- 34/09). Ook de regels over bewijs van identiteit voor Unieburgers en hun familie (dus art. 41 Vw) komt voor uit rechtspraak van het HvJ over vrij verkeer (arrest BRAX, HvJ 25 juli 2002, Brax, C-459/99; zie ook art. 5, lid 4 Burgerschapsrichtlijn). Er kan bezwaarlijk voorgehouden worden als zou het HvJ plots een andere zienswijze hanteren over de bewijsmodaliteiten inzake identiteit voor ouders van een Belgisch kind (art. 20 VWEU) dan inzake vrij verkeer.

Ook op de website van het Agentschap voor Inburgering en Integratie staat dit zo vermeld (stuk 10). Dit gegeven dat het begrip ‘identiteitsdocument’ in artikel 40ter, §2, 2° Vw. ruim dient te worden geïnterpreteerd werd reeds bevestigd door de RvV per arrest nr. 237.127 van 18 juni 2020 (stuk 11). “De Raad leest nergens in artikel 40ter dat de identiteit van een ouder van een minderjarig Belgisch kind moet bewezen worden met een geldig paspoort. Wel is vereist deze bepaling dat een geldig identiteitsdocument wordt voorgelegd. Een identiteitsdocument is een ruimer begrip dan een paspoort. De Raad merkt op dat uit de summiere feitelijke motivering van de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid waarom verweerder de door verzoeker overgemaakte Iraakse identiteitskaart niet kan aanvaarden” (stuk 11)

Per arrest nr. 213.976 dd. 13 december 2018 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat specifiek ook een nationaal paspoort als identiteitsdocument in de zin van artikel 40ter, §2, 2° VW. dient te worden beschouwd en aldus afdoende is om een verzoek om gezinshereniging te kunnen indienen. “2.4 verzoeker legt ter ondersteuning van zijn in punt 1.1 bedoelde aanvraag een nationaal paspoort neer dat geldig was tot 13 mei 2018 alsook een bewijs van zijn verwantschap met het Belgische minderjarig kind B.N. (...) In casu heeft verzoeker een geldig identiteitsdocument, zijnde een geldig nationaal paspoort, neergelegd bij de in 1.1 bedoelde aanvraag. Immers legde hij een paspoort neer dat geldig is tot 13 mei 2018. Verzoeker kan dan ook worden gevolgd in zijn betoog dat hij wel degelijk heeft voldaan aan de wettelijke voorwaarden van voorlegging van een geldig nationaal paspoort bij het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging” (stuk 12)

Aldus dient een (al dan niet geldig) nationaal paspoort als identiteitsdocument in de zin van artikel 40ter, §2, 2° VW. dient te worden beschouwd.

Dat dit nationaal paspoort bovendien beëdigd vertaald zou dienen zijn, is hierbij helemaal geen vereiste zoals voorzien in de wet of het KB. Evenwel diende verzoeker bij diens aanvraag een beëdigde vertaling Russisch-Frans van diens nationaal paspoort toe (zie stuk 3, bijlage 7 en 8).

2.2. Toepassing in casu

Verzoeker legde bij diens verzoek om gezinshereniging diens originele geldige Russische paspoort voor (stuk 4A), met daarbij gevoegd ook een beëdigde vertaling Russisch-Frans van de bladzijde met de persoonsgegevens van verzoeker (stuk 4B).

Dit blijkt ook uit de e-mail van de stadsdiensten aan de DVZ cel gezinshereniging op 12 juni 2020 met vermelding van alle ingediende documenten in hoofde van verzoeker (stuk 3: bijlage 7 en 8).

Voor zover als nodig wordt hierbij actueel – ten overvloede – ook nog de beëdigde vertaling van dit nationaal paspoort naar het Nederlands gevoegd (stuk 4C).

Hierbij mag afdoende duidelijk blijken: Dit paspoort werd afgeleverd op 4 juli 2006 (stukken 4A-4B). Conform de Russische wetgeving omtrent het Paspoort van de Staatsburgers van de Russische Federatie is geldigheidstermijnen van een Russisch nationaal paspoort afhankelijk van de leeftijd waarop iemand het paspoort ontvangt (Russische Wet over het Paspoort van de Staatsburger van de Russische Unie en ook expliciet vermeldt in het paspoort zelf – zie stuk 4C). Een paspoort dat aan een persoon van 14-jarige leeftijd wordt afgeleverd is geldig tot deze de leeftijd van 20 jaar bereikt. Een paspoort dat aan een persoon van 20-jarige leeftijd wordt afgeleverd is geldig tot deze de leeftijd van 45-jaar heeft bereikt en een paspoort dat aan iemand die 45-jaar is, wordt afgeleverd is geldig voor de rest van diens leven (stuk 4C). Verzoeker was op het moment dat diens paspoort werd afgeleverd 20 jaar, hetgeen impliceert dat diens paspoort nog geldig is tot verzoeker de leeftijd van 45 jaar bereikt, oftewel op 25 mei 2031. Aldus is het Russische paspoort dat door verzoeker werd neergelegd nog geldig tot 25 mei 2031. Derhalve werd door verzoeker bij het indienen van diens verzoek tot gezinshereniging met zijn Belgisch kind een geldig identiteitsbewijs in de zin van artikel 40ter, §2, 2° VW. voorgelegd.

Alwaar eveneens alle andere voorwaarden inzake gezinshereniging met een Belgisch kind vervuld waren (zie stukken 5-9C), had aldus aan verzoeker een verblijfsrecht van meer dan 3 maanden dienen te worden toegekend middels F-kaart.

De bestreden beslissing, stellende dat het nationale paspoort van verzoeker niet als afdoende identiteitsbewijs kan worden beschouwd, is dan ook onjuist, en strijdig met de ter zake geldende wettelijke bepaling en de materiële motiverings- en zorgvuldigheidsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Dit is evenzoveel strijdig met de hieromtrent reeds duidelijk gevestigde rechtspraak van de RvV (stuk 11 en 12).

Een verbreking van de bestreden beslissing dringt zich ten stelligste op. Anders oordelen zou ten andere in strijd zijn met het gelijkheidsbeginsel, alwaar het in het hierboven aangehaalde arrest nr. 213.976 dd. 13 december 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om een gelijkaardige situatie ging, waarbij er een geldig nationaal paspoort werd voorgelegd bij het verzoek om gezinshereniging, waarbij dit door de Dienst Vreemdelingenzaken (ten onrecht) niet als afdoende identiteitsbewijs werd weerhouden en de Raad vervolgens deze beslissing verbrak (stuk 12). Evenzoveel inzake het arrest nr. 237.127 van 18 juni 2020 waarbij een Iraakse nationale identiteitskaart voorlag bij de aanvraag gezinshereniging met Belgisch kind en ook hier de Raad de onterechte weigering diende te verbreken (stuk 11). Een analoge beslissing voor deze analoge feitegesteldheid dringt zich op.”

2.2. Voor wat betreft de draagwijdte van de geschonden geachte beginselen kan worden verwezen naar de theoretische uiteenzetting die verzoeker hieraan wijdt in zijn verzoekschrift.

2.3. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker een nationaal paspoort heeft voorgelegd. Er wordt vastgesteld dat bij gebrek aan gehele vertaling ervan niet kan worden nagegaan of het nog geldig is. Hierdoor zijn de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet vervuld, aldus de bestre-

den beslissing. Hierna wordt nog verwezen naar artikel 52, § 2, 1° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en wordt gesteld dat het *“wel degelijk om een internationaal paspoort [dient] te gaan.”*

2.4. Artikel 40ter, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° [...];

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

Artikel 52, § 2, 1° van het Vreemdelingenbesluit stelt het volgende:

“§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet”.

Artikel 41, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn teruggrijping over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet”.

Artikel 41 van de Vreemdelingenwet wordt zoals verzoeker terecht opmerkt in zijn verzoekschrift uitgevoerd in artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit, dat het volgende bepaalt:

“§ 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten :

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater.

Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden.

In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde.

§ 2. Indien het familielid niet de in artikel 2 van de wet of § 1 vermelde documenten overmaakt, wordt hij door de met grenscontrole belaste overheden teruggedreven. De beslissing tot terugdrijving wordt ter kennis gebracht door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 11."

2.5. Verzoeker is samenvattend van oordeel dat in het kader van het verzoek om gezinshereniging de identiteit van de verzoekende partij in principe kan worden bewezen *"met een paspoort OF identiteitskaart"*.

2.6. Feit is dat verzoeker geen identiteitskaart maar wel een paspoort heeft neergelegd. Verzoeker kan redelijkerwijs worden gevolgd in zijn betoog dat een nationaal paspoort dient te worden beschouwd als een *"identiteitsdocument"* in de zin van artikel 40ter, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet. De vaststelling in de bestreden beslissing, *"Onafgezien van het feit dat een nationaal paspoort niet geldig is om een identiteit te kunnen vaststellen"*, kan dan ook niet overeind blijven. Dit kan worden beschouwd als een overtollig motief. Gefundeerde kritiek op een overtollige overweging kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing beperkt zich immers niet tot deze overweging. Kern van de zaak is dat de verwerende partij erover valt dat verzoeker geen geldig paspoort heeft neergelegd. Kernpunt van de betwisting is dan ook of verwerende partij kan eisen dat verzoeker een geldig nationaal paspoort moest overleggen.

2.7. Artikel 40 ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, waarnaar de bestreden beslissing ook duidelijk verwijst, bepaalt dat de vader van een minderjarige Belg zijn identiteit moet bewijzen met een geldig identiteitsdocument. Het houdt in dat het paspoort dat verzoeker heeft neergelegd bij het indienen van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag op dat ogenblik nog geldig diende te zijn. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat hij een al dan niet geldig nationaal paspoort kon overleggen. Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit kan geen afbreuk doen aan een duidelijke wettelijke bepaling die voorziet in een afzonderlijke documentaire verplichting waaraan een ouder van een Belgisch minderjarig kind moet voldoen bij het indienen van de aanvraag voor een verblijfskaart. Bijgevolg kan verzoeker via artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit niet dienstig verwijzen naar artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet en zo naar artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit. Verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar informatie van het Agentschap voor integratie en inburgering waarin wordt gesteld dat het betwistbaar is dat de Dienst Vreemdelingenzaken een geldig identiteitsbewijs vereist en ter ondersteuning van deze kritiek verwijst naar artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, dat op zijn beurt verwijst naar artikel 41 van de Vreemdelingenwet.

2.8. De door verzoeker aangehaalde arresten van de Raad zijn ook niet dienstig. Arrest nr. 237 127 stelt dat artikel 40ter, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet verwijst naar een identiteitsdocument dat een ruimer begrip is dan een nationaal paspoort. Deze vraag komt in de thans voorliggende betwisting niet aan bod, gezien verzoeker een nationaal paspoort heeft overgemaakt. Verzoeker kan er dan ook niet dienstig de schending van het gelijkheidsbeginsel aan koppelen. In arrest nr. 213 796 werd gesteld dat verzoeker bij zijn aanvraag een geldig nationaal paspoort had overgemaakt, waardoor hij had voldaan aan het gestelde in artikel 40ter, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat de geldigheidsduur van het betrokken paspoort nadien verstreek kon niet worden aangewend om alsnog een negatieve beslissing te treffen, aldus het arrest. Ook deze kwestie komt in de thans voorliggende betwisting niet aan bod.

2.9. Verzoeker kan ook niet dienstig voor het eerst een vertaling bijbrengen van zijn volledige paspoort dat Russische wetgeving betreft waaruit moet blijken dat zijn paspoort, dat werd afgeleverd op 4 juli 2006, nog geldig is tot 25 mei 2031. De zorgvuldigheidsplicht die verzoeker geschonden acht, geldt ook voor hem en het houdt in dat hij alle stukken moet overmaken die dienstig zijn opdat de verwerende partij zijn aanvraag met alle relevante informatie kan beoordelen. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Er kan niet van de verwerende partij worden verwacht dat ze ambtshalve Russische wetgeving gaat opzoeken om na te gaan hoelang een uitgereikt Russisch paspoort geldig is.

2.10. Uit de beëdigde vertaling van (een gedeelte van) het paspoort die werd neergelegd bij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag en die zich bevindt in het administratief dossier (ook gevoegd als stuk 4 b) bij hert verzoekschrift), blijkt duidelijk dat het paspoort werd afgeleverd op 4 juli 2006. Door het tegendeel te beweren doet de bestreden beslissing afbreuk aan deze beëdigde vertaling. Deze vaststelling kan

echter niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangezien slechts aan de hand van een vertaling van het gehele paspoort die verzoeker thans voor het eerst bijbrengt (stuk 4 c gevoegd bij het verzoekschrift) en die betrekking heeft op Russische wetgeving over de geldigheidsduur van nationale paspoorten, moet blijken dat een op 4 juli 2006 afgeleverd paspoort nog geldig is op het ogenblik dat verzoeker zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag indient.

2.11. De bestreden beslissing is aldus slordig opgesteld maar verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn hoofdbetoog dat hij een geldig nationaal paspoort heeft voorgelegd of een geldig identiteitsbewijs. Nog minder kan verzoeker worden gevolgd in zijn betoog dat hij alle andere voorwaarden inzake gezinshereniging vervulde, vermits verwerende partij dit niet is nagegaan. Het komt ook niet aan de Raad toe als annulatierechter om dit in de plaats van de verwerende partij na te gaan.

2.12. Waar verzoeker in zijn theoretische omkadering verwijst naar het arrest Zambrano van het Hof van Justitie van 8 maart 2011, dient de Raad op te merken dat dit arrest stelde dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat aan een staatsburger van een derde staat, die zijn kinderen van jonge leeftijd, burgers van de Unie, ten laste heeft, het recht van verblijf ontzegt in de lidstaat waar deze kinderen verblijven en waarvan zij de nationaliteit bezitten, en hem bovendien een arbeidsvergunning weigert, aangezien dergelijke beslissingen de betrokken kinderen het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten ontzeggen. In casu heeft de verwerende partij geen uitspraak gedaan over de vraag of verzoeker zijn kind al dan niet ten laste heeft en evenmin heeft zij verzoeker een arbeidsvergunning geweigerd. Verzoeker kan er zich niet toe beperken louter te verwijzen naar voormeld arrest opdat de Raad kan aannemen dat de handelwijze van verweerder het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van Unieburger ontleende rechten van het minderjarig Belgisch kind in het gedrang brengt. Het komt niet aan de Raad toe om leemtes in verzoekers verzoekschrift in zijn plaats op te vullen. De Raad voegt er nog aan toe dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is.

2.13. Verzoeker kan ook niet dienstig verwijzen naar het MRAX-arrest van het Hof van Justitie van 25 juli 2002. In dit arrest stelde het Hof van Justitie vast:

“1) Artikel 3 van richtlijn 68/360/EEG van de Raad van 15 oktober 1968 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van de werknemers der lidstaten en van hun familie binnen de Gemeenschap, artikel 3 van richtlijn 73/148/EEG van de Raad van 21 mei 1973 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van onderdanen van de lidstaten binnen de Gemeenschap ter zake van vestiging en verrichten van diensten, en verordening (EG) nr. 2317/95 van de Raad van 25 september 1995 ter bepaling van de derde staten waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen van de lidstaten in het bezit moeten zijn van een visum, dienen tegen de achtergrond van het evenredigheidsbeginsel aldus te worden uitgelegd, dat een lidstaat een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat en die zonder geldige identiteitskaart of geldig paspoort, of in voorkomend geval zonder visum, zijn grondgebied tracht binnen te komen, niet aan de grens mag terugwijzen wanneer deze echtgenoot het bewijs kan leveren van zijn identiteit en huwelijksband, en uit niets blijkt dat hij een gevaar is voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid in de zin van artikel 10 van richtlijn 68/360 en artikel 8 van richtlijn 73/148.

2) Artikel 4 van richtlijn 68/360 en artikel 6 van richtlijn 73/148 moeten aldus worden uitgelegd, dat een lidstaat op grond van deze bepalingen niet een verblijfsvergunning kan weigeren aan een onderdaan van een derde land die het bewijs kan leveren van zijn identiteit en van zijn huwelijk met een onderdaan van een lidstaat, (...) op de enkele grond dat hij het grondgebied van de betrokken lidstaat onregelmatig is binnengekomen.”

2.14. Voormeld MRAX-arrest heeft dus betrekking op familieleden van burgers van de Unie, wat ten overvloede duidelijk blijkt uit de overwegingen 38 en 39 van het arrest. Deze rechtspraak van het Hof van Justitie werd vervolgens gecodificeerd in artikel 5, lid 2 en lid 4 van de Burgerschapsrichtlijn (2004/38/EG) en dit vindt zijn neerslag in artikel 41 van de Vreemdelingenwet. Een familielid van een Belgische onderdaan kan sedert de wetswijziging van 8 juli 2011 echter niet meer worden gelijkgesteld met een familielid van een burger van de Unie. Bijgevolg kan verzoeker zich ook niet baseren op rechtspraak van het Hof van Justitie die betrekking heeft op het vrije verkeer van de burgers van de Unie en hun familieleden. Evenmin kan een familielid van een Belgische onderdaan zich baseren op de richtlijn 2004/38/EG. Hoewel de situatie van een ouder van een Belgisch minderjarig kind een Europese dimensie heeft en er in artikel 40ter, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet overeenkomstig rechtspraak van

het Hof van Justitie inzake artikel 20 VWEU rekening wordt gehouden met de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders (zie GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.59.6), kan verzoeker zich om deze reden alleen nog niet baseren op rechtspraak van het Hof van Justitie die betrekking heeft op het vrije verkeer van de burgers van de Unie en hun familieleden, dat thans verankerd werd in richtlijn 2004/38/EG. Enkel in geval de Belgische onderdaan gebruikt heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, kan diens familielid worden gelijkgeschakeld met een familielid van de burger van de Unie (cf. artikel 40 ter, § 1 van de Vreemdelingenwet), waardoor dit familielid zich kan beroepen op artikel 41 van de Vreemdelingenwet. Dit blijkt in casu niet, minstens toont verzoeker dit niet aan. Opnieuw zijn er leemtes in verzoekers verzoekschrift. Het volstaat niet om te verwijzen naar het MRAX-arrest en er dan louter aan toe te voegen: *“Er kan bezwaarlijk voorgehouden worden als zou het HvJ plots een andere zienswijze hanteren over de bewijsmodaliteiten inzake identiteit voor ouders van een Belgisch kind (art. 20 VWEU) dan inzake vrij verkeer.”*

2.15. Dit alles laat onverlet de mogelijkheid voor verzoeker om een nieuwe aanvraag in te dienen als ouder van een Belgisch minderjarig kind vergezeld van een beëdigde vertaling van het gehele Russisch paspoort met daarin Russische wetgeving die uitleg verstrekt over de geldigheidsduur van een Russisch paspoort.

Het enig middel is dan ook ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA